కిటికీలో ఆకాశం

విప్లవ్

(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

2

"రైట్ సైడ్ గ్యాప్ వదలొద్దు అని చెప్పాగా"

"పాపం అతను వెనుక హారన్ కొడుతున్నాడురా"

"నువ్విలా అటూ ఇటూ కాకుండా వెళితే కొట్టరేంటి మరి... రైట్ రైట్" అరిచినంత పనిచేసాడు జగన్.

ఓవర్ టేక్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తున్న కారుని రియర్‌వ్యూ మిర్రర్‌లోంచి గమనిస్తూ ఆ కారుకు ఆ అవకాశాన్ని లేకుండా చేస్తూ కుడివైపుకు డ్రైవ్ చేసింది రాధిక.

"ఇలాగే మెయిన్‌టైన్ చెయ్యవే. ఆ సిగ్నల్ దగ్గర రైట్ తీసుకో" అంటూ చిప్స్ ప్యాకెట్‌లో చెయ్యిపెట్టాడు జగన్.

"జంక్ ఫుడ్ వద్దన్నానా" అతన్ని కనిపెడుతూనే సిగ్నల్ దగ్గర రైట్ తీసుకోవడానికి కష్టపడింది రాధిక. ఏ నిముషమైనా మీదపడేట్లు వెనక అడ్డదిడ్డంగా దూసుకు వస్తున్న ట్రాఫిక్‌ను చూస్తుంటే కారులోంచి దిగి ఒక్కొక్కరినీ కొట్టాలి అన్నంత కోపం వస్తోంది ఆమెకు.

"కంట్రోల్ కంట్రోల్..." ఆమె చూపును గమనించిన జగన్ రెండు చిప్స్ ముక్కలను అందించాడు. అసహాయతను కరకరమనిపించింది రాధిక.

"అదేంటి తనను జంక్ తినొద్దని చెప్పి నువ్వే..." అంతసేపూ వెనుక సీట్లో గమనిస్తున్న కుసుమ ఆశ్చర్యపోతూనే ముందు సీట్లోని జగన్ భుజం పట్టుకు లాగి చిప్స్ ప్యాకెట్ లాగేసుకుంది.

"రెండు ముక్కలు తినడం వేరు... రెండూ ప్యాకెట్లు ఊదెయ్యడం వేరు కదా" జగన్ ముఖం కేసి చూస్తూ నవ్వింది రాధిక.

"ఇష్టమైన తిండి కూడా తినలేకపోతే బ్రతుకెందుకూ" తనకీ దుస్థితిని తెచ్చి పెడుతున్న తన పొట్టమీద క్రొవ్వును దాచుకోవడానికి చొక్కా సరిచేసుకుంటూ గుర్రుమన్నాడు జగన్. అతని చర్యను గమనించిన ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు నవ్వేసారు. అతను ఉడుక్కున్నాడు. ఎంత వయసు పెరిగినా తమ్ముడిలో ఇంకా చిన్నతనం పోలేదేమిటా అని ఆశ్చర్యపోయింది రాధిక. చిన్నప్పుడు చాక్లెట్ కోసం ఏడిచేవాడు ఇప్పుడు ఇద్దరు పిల్లల తండ్రి అయినా ఇలా జిహ్వాచాపల్యంలోనే ఉన్నాడేమిటా అని ఆలోచిస్తూ వెనుక కారుకు దారినివ్వకుండా డ్రైవ్ చేయసాగింది రాధిక.

హైదరాబాద్‌కు వచ్చిన మూడువారాల్లోనే ఇక్కడి గజిబిజి జీవితానికి మెల్లమెల్లగా అలవాటుపడుతోంది ఆమె. మొదట ఆ ట్రాఫిక్, దుమ్మూ ధూళి, పక్కవాడి అసౌకర్యానికి కొంచెమైనా చలించని జనాల పద్ధతి, పోష్ కాలనీల మధ్యలో పేదవాడి అగచాట్ల దృశ్యాలూ, స్కూళ్ళ పక్కన ఉన్న బూతు సినిమాల వాల్‌పోస్టర్ల ముందే నడుచుకు పోతున్న మధ్య తరగతి తల్లితండ్రులు, పనికొచ్చే

వార్తలకంటే హైక్లాస్ పార్టీలు పేజ్‌త్రీలోనూ, ఒకరినొకరు అర్థం లేకుండా తిట్టుకునే రాజకీయాలు మొదటి పేజీల్లోనూ, హత్యలతో మధ్య పేజీలను నింపుతున్న న్యూస్ పేపర్లను, ప్రతి చిన్నపాటి క్రైమ్‌ను రోజంతా రిపోర్ట్ చేస్తూ ఎస్ ఎమ్ ఎస్ పోల్స్ నిర్వహిస్తున్న న్యూస్ ఛానెల్స్‌నూ, బూతు మాటలు - చేష్టలున్న సినిమాకు సకుటుంబ సమేతంగా వచ్చి చప్పట్లు కొట్టి కూల్డ్రింకులూ, పాప్‌కార్న్ కౌంటర్ దగ్గర డబ్బులు విసిరేస్తున్న విద్యావంతులనూ చూసి సరిగ్గా ఒక్క వారం బాధపడింది. రెండోవారం తిరిగి అమెరికా వెళ్ళిపోతే బావుండేమో అని ఆలోచించింది. మూడోవారం తలనొప్పితో ఆలోచించడం మానేసింది.

తల్లికాలేకపోయానన్న బాధనే భరించడం అలవాటైపోయిన ఆమెకు దేశమేమైపోతోందన్న ఆవేదనను అణుచుకోవడం అంత కష్టం కాలేదు.

అమెరికాలో ఎడమవేపు స్టీరింగ్ ఉన్న కారులో రోడ్డుకు కుడివైపు డ్రైవ్ చేయడానికి అలవాటు పడిన ఆమె ఇక్కడ కుడివేపు స్టీరింగు ఉన్న కారులలో రోడ్డుకు ఎడమవేపు వెళ్ళకుండా అడ్డదిడ్డంగా తోలడానికి అలవాటుపడుతూనే ఈ సమాజానికీ అలవాటుపడింది.

"గుడ్... ఇక నేను లైసెన్స్ ఇచ్చేస్తున్నాను" ఆమె డ్రైవింగ్‌ను మెచ్చుకున్నాడు జగన్ కారు వాళ్ళ అపార్ట్‌మెంట్స్‌కు సమీపించేసరికి.

"మీరు ఇవ్వటమేంటి తనకు ఎప్పుడో లైసెన్స్ ఉందిగా.... అదీ అమెరికా వాళ్ళు ఇచ్చింది" మెల్లగా డోరు తీసుకుని దిగడానికి ప్రయత్నించింది కుసుమ. ఎనిమిదో నెల బరువుతో ఆమెకు ప్రతి అడుగూ ఆయాసమే.

"కాస్త తనకు హెల్ప్ చెయ్యొచ్చుగా జగన్" సెల్ ఫోన్‌లో మెసేజ్‌లు చూసుకుంటూ నిలబడిన తమ్ముడిని గుర్రుగా చూసింది రాధిక. ఎందులో సహాయపడాలా అన్నట్లు అయోమయంగా చూసాడు జగన్. చీరచెంగును కాలికింద పడకుండా సర్దుకుని దిగుతున్న కుసుమ కనిపించింది. సహాయం అవసరమయేంతగా ఆమె ఏం కష్టపడుతోందో అతనికి అర్థంకాలేదు. అయినా అక్క చెప్పిందని కారు డోర్‌ను సుతారంగా పట్టుకున్నాడు.

"ఏమైనా ఫోటోకు ఫోజు ఇస్తున్నారా?" అతడిని చిరాకుపడుతూనే కుసుమవేపు వెళ్ళి నడుము దగ్గర తొలిగిపోతున్న చీరను సర్దుతూ దిగేప్పుడు ఆమె తల కారుకు తగలకుండా చెయ్యి అడ్డు పెట్టింది రాధిక.

"తనకిది ఫస్ట్ ప్రెగ్నెన్సీ ఏం కాదు" తన పద్ధతికి సంజాయిషీ ఇవ్వబోయిన జగన్‌ను కారులో షాపింగ్ బ్యాగ్స్‌ను తీసుకొమ్మన్నట్లు చూసింది రాధిక.

"కొంచెం ఎక్సర్సైజ్ చెయ్యడం మంచిదంటారు కదా" అంటూ వాటిని తనే అందుకోబోయింది కుసుమ. "నువ్వూరుకో కుసుమా.... మరీ మంచితనం పనికి రాదు. అసలే వీడు మహా సోమరి" తమ్ముడి వేపు ఉరిమి చూసింది.

"సరే అక్కయ్యగారూ. మీరు ఎంత ఫెమినిజంతో ఈ మనిషికి బ్రైన్‌వాష్ చేయాలనుకున్నా వేస్ట్. ఎందుకంటే వాష్ చెయ్యడానికి అక్కడేం లేదు" కుసుమ తలమీద సరదాగా మెట్టాడు జగన్. కుసుమ చిన్నబుచ్చుకుంటూనే నవ్వేసింది.

కుసుమ రాధిక వాళ్ళకు దూరపు బంధువుల అమ్మాయే. రాజమండ్రిలో పుట్టి పెరిగిన నిఖార్సైన గోదావరి. పెళ్ళి చేసుకునేటప్పుడు కాస్తంత 'ఎడ్యుకేటెడ్' అనే ముద్ర ఉంటే మంచిది అన్నట్లు లోకల్ కాలేజీలో డిగ్రీను కష్టపడి పాస్ అయ్యేట్లు చేసాడు ఆమె తండ్రి. జగన్‌కు సిటీ అమ్మాయిలంటే అట్టే సదభిప్రాయం లేదు. తండ్రి మాట ప్రకారం బుద్ధిగా చదువుకుని, రకరకాల పరీక్షల్లో ర్యాంకులకోసం కష్టపడి యవ్వనమంతా ఒక ఇంజినీరింగ్ కోర్సులోనే ఖర్చు చేసి, బెంగుళూరులోని ఒక అంతర్జాతీయ ఇన్ఫర్మేషన్ టెక్నాలజీ సంస్థవారు కాలేజ్ క్యాంపస్ ఇంటర్వ్యూల్లోనే అతడికి ఉద్యోగం వచ్చేయడంతో జీవితంలో ఇక సాధించాల్సింది మరేమీ లేదు అనేంత తృప్తిని పొందేసాడు. ఒక్క నెల బెంగుళూరు లోని ఆ ఉద్యోగంలో ఇమడటానికి ఇబ్బంది పడ్డాడు. ఆఫీసులో కొలీగ్ అమ్మాయిల్లో కొందరు సిగరెట్ తాగుతుంటే చూసి జడుసుకున్నాడు. మందు కూడా తాగుతారని తెలుసుకున్నాక అతని బుద్ధిమంతుని మనస్తత్వం చాలా బాధపడింది. దేవతలా కనిపిస్తుందని, చూస్తుంటే తల్లిలా ఉంటుందని... తాను 'ప్లెటోనిక్' గా

ప్రేమించిన ఒక కొలీగ్ అమ్మాయి, రూముకు బోయ్ ఫ్రెండ్స్ పేరున దాదాపున ఆఫీసులో సగం అంది మగాళ్ళను తీసుకెళుతుందని తెలిసాక మనసంతా వికారం అయిపోయింది.

అమ్మాయిలందరూ తన తల్లిలా వంటింట్లో ఉండాలి, మహా అయితే అక్కలా సంపాదించినా బుద్ధిగా పెళ్ళిచేసుకుని ఒక మగాడికి కట్టుబడి ఉండాలనడం తిరుగులేని శాసనంలా అనుకున్న అతను పెద్దగా చదువులేని, ఉద్యోగం చేయని అమ్మాయినే పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాడు. తండ్రి బంధువుల అమ్మాయి అయిన కుసుమతో పెళ్ళి చూపులు ఏర్పాటు చేసినప్పుడు, పెద్దలందరికీ దూరంగా మాట్లాడుతూ, ఆమె జీవితంలో ఏం కోరుకుంటుందని అడిగాడు. ‘ఒక మంచి వైఫ్‌గా. మంచి మదర్‌గా ఉండాలి‘ అనుకుంటున్నానని ఆమె తడుముకోకుండా చెప్పింది. పెళ్ళి జరిగిపోయింది. ఆమె కోరికలు చాలా చిన్నవి. నగలు, సినిమా, పార్కు, ఎగ్జిబిషన్, ముద్దుముచ్చట్లు, పిల్లలు. ఆమెకి కావాల్సింది అతనిస్తాడు. అతనికి ఆమె ఎదురు చెప్పదు.

తమ్ముడు మంచి మగాడా కాదా అనేది రాధికకు అర్ధమే కాదు. భర్త మంచివాడేనని కుసుమ నమ్ముతుంది.

"ఫోర్ జీరో త్రీ పెయిటింగ్ అయిపోయిందట... ఒకరి చూసొద్దామా?" లిఫ్ట్‌లో నాలుగో నెంబరు మీద వేలు ఉంచుతూ అడిగాడు జగన్.

కుసుమ ముఖం వెలిగిపోయింది. "కిచెన్‌లో బ్లాక్ గ్రానైట్ వేయించాం. భలే ఉంది" రాధికనుద్దేశించి చెబుతూ తనే నాలుగో ఫ్లోరు బటన్ నొక్కింది. వంటగది అందాన్ని చూపించాలని ముచ్చటపడుతున్న ‘హౌస్ వైఫ్‘ కుసుమను నిరుత్సాహపరచలేక నవ్వింది రాధిక. కుసుమకు ఒక అన్నయ్య ఉన్నాడు. గోదావరి నీటిని పీల్చుకుంటూ పచ్చగా పెరుగుతున్న పొలాలను చూసుకోవడానికి ‘చదువుకున్నతనం‘ అడ్డొచ్చి, కొంత భూమిని అమ్మేసి విచ్చలవిడిగా పెరుగుతున్న హైదరాబాద్‌లో చిన్న చిన్న ఫ్లాట్‌లు కొని కొందరు స్నేహితులతో కలిసి బిల్డింగులు కట్టడం మొదలు పెట్టాడు వ్యవసాయం మోటు అనిపించిన అతనికి కంకర, రాళ్ళ మధ్య ఉన్నా డబ్బు కురుస్తుండేసరికి స్వర్గంలా అనిపించింది. మొదట అతడివి పిచ్చి చేష్టలు అని కొట్టిపారేసిన వారందరూ కూడా రెండు వెంచర్లు అయ్యేసరికి అతడిని మహాత్ముడిలా చూడడం మొదలు పెట్టారు. రాజమండ్రిలో వాళ్ళ కుటుంబానికి కాస్త పరిచయం ఉన్నవాళ్ళందరూ మాకో ఫ్లాటు కొంచెం తగ్గించుకుని ఇమ్మంటూ వెంటపడ్డారు. అందరినీ కలుపుకుపోయే స్వభావంకల అతను తగ్గించిన రేటు అని చెబుతూనే తాను అనుకున్న రేటుకే అమ్ముతూ, చెల్లెలన్న సెంటిమెంటుతో కుసుమకు మాత్రం యాభైవేలు తక్కువ ధరకు ఒక ఫ్లాటు అమ్మాడు. తనకంత మంచి అన్నయ్య ఉన్నందుకు మురిసిపోతూ, గోడలు కట్టినప్పటినుంచి ఒక్కొక్కటిగా మెరుగులు దిద్దుకుంటున్న ఇంటిని అందరికీ చూపించుకుంటోంది కుసుమ.

"ఇక్కడ ఏదైనా మంచి పెయింటింగ్ పెడదామనుకుంటున్నాం" డ్రాయింగ్ రూంలో టీవీ ఏరియా పక్కన గోడలో విశాలంగా ఉన్న ఖాళీని చూపించింది కుసుమ.

"నువ్వు ఇంకా పెయింటింగ్ వేస్తున్నావాక్కా?" చిన్నతనం గుర్తుకు వచ్చి అడిగాడు జగన్. వాళ్ళ అమ్మకు ఎంబ్రాయిడరీ, చీరల మీద పెయింటింగ్ చేయడం చాలా ఇష్టం. దినపత్రికల్లో వచ్చే ఆదివారం అనుబంధ పత్రికలను చూసి ఆమె చేస్తుంటే అక్కకూడా ప్రయత్నించడం, చేయి వణకకుండా బ్రష్ పట్టుకోలేని తనను చూసి ఇద్దరూ నవ్వడం అతని కళ్ళవెనుక మెదిలింది.

"లేదురా. మహా అయితే బ్రెయిన్ బొమ్మ వేయగలను. అది ఇక్కడ పెడితే బావుంటుందా?" న్యూరాలజీ పుస్తకాల్లో పడ్డాక వేరే వ్యాపకాలన్నీ పోయాయని బాధపడింది రాధిక.

"ఫర్లేదు... దాన్ని చూసయినా తనకు కొంచెం తెలివి వస్తుందేమో" అంటూ మళ్ళీ పెళ్ళాన్ని వేళాకోళమాడాడు జగన్. వాళ్ళ నవ్వుల్లోనే రాధిక సెల్ మోగింది.

"రాధీ.... అర్జెంటుగా ముంబై వెళ్ళాల్సివస్తోంది. నువ్వు ఇంకా జగన్ వాళ్ళింట్లోనే ఉన్నావా?" పరుగెత్తుతున్నట్లు అడిగాడు రాజు... ఫోన్‌లో.

"అదేంటి.. ఇప్పట్లో వెళ్ళక్కర్లేదన్నావ్? ఏమైనా సీరియస్?" రాధిక ఆత్రుతను గమనించి పక్కకు తప్పుకున్నారు కుసుమ, జగన్.

"అబ్బా.. ఏదో బిజినెస్ ప్రోబ్లం. సర్లే ఇంతకీ జగన్ దగ్గరే ఉన్నావా?" చిరాకు పడ్డాడు రాజు.

"ఆఁ" రాధిక ముభావం అయిపోయింది.

"సరే అయితే. నేను డైరెక్ట్‌గా ఇంటికెళ్ళి అటునుంచీ ఏర్‌పోర్టుకు వెళతాను. నిన్ను పికప్ చేసుకుంటే ఈ ట్రాఫిక్‌లో ... ఫ్లైట్ మిస్ అవుతుంది. యూ టేక్ కేర్. ఓకే?" హడావుడి అతని గొంతులో

అతని ఆలోచన సబబే అనుకుంటూనే "ఏమైనా తిని..." అంటుండగానే ఫోన్ కట్ అయ్యింది. "అన్నయ్యా?" విన్నా విననట్లు అడిగింది కుసుమ. అవునంటూనే విషయం చెప్పింది రాధిక. "అబ్బా... అలా బిజీగా ఉంటూ... ఏరోప్లేన్స్‌లో తిరుగుతూ బిజినెస్... అన్నయ్య చాలా కష్టపడతాడు కదా" వంటగదిని చూసి మెచ్చుకున్నట్లు కళ్ళలో మెరుపులు పోసుకుంది కుసుమ.

"మరి కష్టపడకపోతే ఎలా? అయినా మా అక్కకంటేనా?" ఇక వెళదామన్నట్లు తలుపు పట్టుకున్న జగన్ "ఇక చూడు డ్రైవింగ్ నేర్చేసుకుంది. రేపట్నుంచి హాస్పటల్‌కు తనే వెళుతుంది. ఇక మనం గుర్తుకైనా రాము. అంతా పేషెంట్ల మయం" నవ్వుతూ "ఇక మన ఫ్లాట్‌కు వెళదామా" అని కుసుమ భుజం తట్టాడు. అదే కాంప్లెక్స్‌లో క్రింది అంతస్తులో పూర్తయిపోయిన ఒక ఫ్లాట్ లో ఉంటున్నారు వాళ్ళు. ఇప్పుడు కొన్నది పూర్తయాక ఇందులోకి మారి, క్రింది ఫ్లాట్ అద్దెకిచ్చి, ఆ అద్దె డబ్బుతో పిల్లలిద్దరి పేరు మీద బ్యాంక్ అకౌంట్ మొదలెట్టాలి అని కుసుమ ఆలోచన. ఇంట్లోకెళ్ళగానే వంటింట్లోకి దూరింది కుసుమ... భోజనానికి సిద్ధం కమ్మంటూ.

"నేనూ వస్తాను. మీ కొక అమెరికన్ డిష్ చేసిపెడతాను" అంటూ రాధిక కుసుమను అనుసరిస్తూనే "కానీ జగన్ నా బిజీ లైఫ్ సంపాదన గురించి కాదుకదా. పేషెంట్ల గురించి మాత్రం ఒక 'కన్సర్న్' కానీ ఫీజుకోసమే కాదు కదా. ఆపరేషన్ సక్సెస్ అయాక ఆ పేషెంట్లు, వాళ్ళ వాళ్ళు అంతా మమ్మలను ఎలా చూస్తారో తెలుసా. ఎంత తృప్తిగా ..." రాధిక మాటను మధ్యలోనే తుంచేసాడు జగన్.

"ఇవన్నీ చెప్పడానికేలే! మరయితే కార్పొరేట్ హాస్పిటల్స్ అంతంత బిల్స్ ఎందుకు ఇస్తాయి? సాటిస్ఫాక్షన్‌తోనే బ్రతకొచ్చుగా? నీకైనా మా ఐటీ వాళ్ళకీ, బావలా ఇంజినీర్స్‌కో ఇచ్చినట్లు జీతం ఇస్తేనే కదా ఆ ఆపరేషన్ చేస్తావు" ఫ్రిజ్‌లోంచి ఒక ఆపిల్‌ను తీసుకుని నిర్లక్ష్యంగా డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర చేరగిలబడ్డాడు జగన్.

రాధికకు తన తండ్రి అలా మాట్లాడడం, అన్నిటినీ డబ్బుతో కొలవడం తెలుసు కానీ, తమ్ముడు కూడా ఆయనలానే ఆలోచిస్తాడని ఇంతవరకూ అనుకోలేదు. పది రూపాయల నోటును మడిచేసి చేతివేళ్ళ మధ్య రబ్బరు బ్యాండుతో లాగి తనను కొట్టి ఆడుకోబోయినందుకు తండ్రి దగ్గర దెబ్బలు తిని 'ఇది కూడా పేపరే కదా' అని అడిగినవాడు వీడేనా? మనుష్యులందరూ ఎప్పటికీ చిన్నపిల్లలుగానే ఉండిపోతే ఎంత బావుంటుందో అనిపించింది రాధికకు.

"అలా అయితే తను అమెరికాలోనే ఉండిపోయి ఉండొచ్చు కదా. పాపం ఇక్కడ ఏదో ఛారిటి చేయాలనుకుంటోంది కదా... ఆ ఆశ్రమం వాళ్ళతో కలిసి" వంటగదిలోంచి తనకు మద్దతుగా వచ్చిన కుసుమ గొంతు విని ఆశ్చర్యపోయింది రాధిక.

"ఆ ... ఎన్నాళ్ళు చేస్తారు ఇవన్నీ. అయినా ఆ ఆశ్రమం వాళ్ళయినా ఊరికే ఏం చేయట్లా. కోట్లకు కోట్లు ఫండ్స్ వస్తున్నాయి. ఎవరికి తెలుసు అందులో ఎంత మింగేస్తున్నా...."

"స్టాపిట్ జగన్. ఇంత పెసిమిస్ట్ అయిపోయావేంటి? మంచితనమే లేదంటావా లోకంలో" తమ్ముడి మీద కోపం అణుచుకోలేకపోయింది రాధిక. ఆమె మాటల్లోని తీవ్రతకు అతను కాస్త తగ్గాడు. ఆపిల్‌ను టేబుల్ మీద బొంగరంలా తిప్పాడు. వంటింట్లోంచి కుసుమ మసాలా వాసనలు పుట్టించింది. రాధిక మౌనంగా తలవంచుకుంది.

"ఇంతకీ నాన్నకు చెప్పావా?" తలదించుకుని తిరుగుతున్న ఆపిల్‌నే చూస్తూ గొణిగాడు జగన్.

"ఏ విషయం" రాధిక భృకుటి ముడిపడింది.

"అదే...ఆశ్రమం... ఛారిటీ..."

"అమ్మకు చెప్పాను."

రెండూ ఒకటే కాదని అక్కా తమ్ముళ్ళకిద్దరికీ తెలుసు.

"మరి నాన్న వైజాగ్‌లో ఎవరో తనకు తెలిసిన వాళ్ళ హాస్పిటల్‌లో నువ్వు 'రెఫరెన్స్ డాక్టర్'గా ఉంటే బావుంటుందని అనుకుంటున్నాడు" స్పష్టంగానే గొణిగాడు జగన్.

బాధపడింది రాధిక. "వాళ్ళు డబ్బులిస్తానన్నారా?" తండ్రి వ్యాపార దృక్పథం గుర్తుచేసుకుంది రాధిక.

"పాపం ఆయనను హర్ట్ చెయ్యొద్దు. రిటైర్ అయాడు కదా. మనం తనమాట వింటామో లేదో అని... ఇలా టెస్ట్ చేస్తుంటారు. అసలు ఈ ఫ్లాట్ కొనమని నన్ను బలవంత పెట్టింది తనే..."

స్వదేశానికి రాగానే మళ్ళీ తండ్రి అదుపాజ్ఞలు మొదలయ్యాయా అని బాధపడింది రాధిక. ఆమె ఆయన చెప్పినట్లు పెరిగింది, చెప్పిన చదువు చదువుకుంది, ఆయన ఒప్పుకున్నవే చేయగలిగింది, కాదన్నప్పుడు ఏం చేయాలో ఇంకా తెలుసుకోలేదు. తాను ప్రేమించాలో ద్వేషించాలో ఎప్పటికీ తేల్చుకోలేని మనిషి ఆయన నారాయణ మూర్తి.

"అమ్మాయ్... నీ స్నేహితురాలెవరో వచ్చిందమ్మా" నారాయణ మూర్తి గొంతు విని కంప్యూటర్ స్క్రీన్ మీంచి తల తిప్పింది రాధిక. తెరచి ఉన్న తలుపు దగ్గర తెరచీ తెరవని తలుపులా నిల్చుని ఉన్నాడు ఆయన.

"ఎవరు నాన్నా?" న్యూరాలజీ వెబ్‌సైటులోంచి లాగౌట్ అవుతూ కళ్ళజోడు తీసి కళ్ళు నలుముకుంది రాధిక. ఆయన ఇప్పుడు మరింత స్పష్టంగా కనిపించాడు ఆమెకు. వయసు ముఖం మీద కొన్ని ముడతలనీ, కళ్ళకు జోళ్ళనూ ఇచ్చాయి కానీ ఎప్పటిలానే ఒక రూళ్ళకర్రలా నిల్చున్నాడు ఆయన. "ఎవరో... పేరు మర్చిపోయాను. అదే...కర్నూలు అమ్మాయి. సైకాలజీ" తనకు గుర్తున్న ఆమె పేరు, వృత్తిమాత్రం చెప్పబోయాడు నారాయణమూర్తి.

"సుష్మా వచ్చిందా?" స్నేహితురాలిని తల్చుకోగానే రాధిక ఉత్సాహంగా కదిలింది. సుష్మ, రాధిక... ఇంటర్మీడియట్‌నాటి నుంచి స్నేహితులు. నారాయణమూర్తికి ఆమె తెలియక కాదు. తాము విశాఖపట్టణంలో ఉన్నప్పుడు ఆమెను 'కర్నూలు అమ్మాయి'అనడం మొదలెట్టాడు. కూతురితో కలిసి ఆ అమ్మాయీ అదే వైజాగ్‌లో ఐదున్నరేళ్ళు మెడికల్ కాలేజీలో చదివినా, ఎన్నోసార్లు తన ఇంటికి వస్తూ పోతూ ఉన్నా సుష్మ గురించి ఏమీ గుర్తుంచుకోలేదు అతను. కూతురి స్నేహితురాలు. అంతకన్నా ఏమిటి అనే చులకన. ఆయన ఇసుమంతైనా మారకపోవడాన్ని తల్చుకుని ఆశ్చర్యపోతూనే డ్రాయింగ్ రూం వేపు అడుగులేసింది. సంవత్సరమైంది స్నేహితురాళ్ళిద్దరూ కలుసుకుని. రాధిక హైదరాబాద్ వచ్చినప్పటినుంచీ అనుకుంటూనే ఉంది సుష్మను కలవాలని. బెంగుళూరులో నిమ్‌హాన్స్‌లో సైకియాట్రిస్ట్ అయిన ఆమె, ఒక కాన్ఫరెన్స్ విషయమై మనీలాకు వెళడంతో కుదరలేదు. డ్రాయింగ్ రూంలోని సోఫాలో కూర్చుని రాధిక తల్లి పూర్ణిమ మాటలు వింటూ తలాడిస్తున్న సుష్మ పక్కనే ఆమె ఆరేళ్ళ కూతురుని చూసి కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుంది రాధిక. 'ఎంత త్వరగా పెరిగిపోతారు పిల్లలు? తనకు మొన్నే పెళ్ళయినట్లు ఉంది కదా' అనుకుంది ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం చూసిన పెళ్ళి తంతును గుర్తుచేసుకుంటూ.

"అదిగో... ఆంటీ..." కూతురును రాధికను చూపిస్తూ నవ్వింది సుష్మ.

"ఏయ్.. ఆంటీ ఏంటి.." నవ్వుతూనే వచి పక్కన కూర్చుని పాపను తనవేపు తీసుకుంది రాధిక. మొత్తంగా తల్లి ముఖమే వచ్చిందా అనేట్లు ఉంది ఆ అమ్మాయి.

"మనలో మనం ఎంత 'యంగ్' అనుకున్నా... లోకానికి మాత్రం 'ఆంటీ'లమే" నవ్వుతూనే రాధిక కళ్ళల్లోకి గుచ్చి గుచ్చి చూసింది సుష్మ. ఆమె తనలో దేనికోసం వెదుకుతోందో గమనించిన రాధిక చప్పున తలతిప్పేసుకుంది.

"బూరెలు తీసుకురానా?" పూర్ణిమ వెంటనే రాధికను ఉద్దేశించి అడిగింది. అప్పటికే అతిధులముందు ఖాళీ అయిన ప్లేట్లను గమనించింది రాధిక. తల్లి చేసే వంటలన్నీ ఇష్టమే కానీ, అరగంటకోసారి ఏదో ఒకటి తినిపించాలని చూసే ఆమె ఆరాటం చూస్తే చిరాకువేస్తుంది. ఆప్యాయత కొద్దీ ఆ చిరాకును ప్రదర్శించలేదు.

"రెండే తెస్తానులే" అంటూ రాధికకు మరో మాటకు ఆస్కారం ఇవ్వకుండా వంటగదివేపు కదిలింది పూర్ణిమ.

"నాక్కూడా ఇంకోటి" మొహమాటం లేకుండా అరిచింది సుష్మ. పూర్ణిమ సంతోషపడిపోయింది. కాలేజీ రోజుల్లో అయితే సరాసరి వంటగదిలోకే వచ్చి పెనం మీంచి తీసుకుని తినేంత చనువున్న స్నేహితురాలు ఏమీ మారలేదని రాధిక కూడా సంతోషించింది.

"ఇంతకీ ఎలా ఉన్నావ్?" తల్లి పక్కకు వెళ్ళగానే గొంతు తగ్గించి సానుభూతిగా రాధిక చేతిని నొక్కుతూ అడిగింది సుష్మ.

"అయామ్ ఫైన్" గడిచిపోయిన అబార్షన్‌ను గుర్తు చేయొద్దన్నట్లు చూసింది రాధిక. కూతురి చేతికి ఆడుకోమన్నట్లు సెల్‌ఫోన్ ఇచ్చి, బాల్కనీలోకి వెళదామా అన్నట్లు సైగచేసింది సుష్మ.

బాల్కనీలో ఎర్రమందారాలు చిన్న మట్టి తొట్టెల్లో బిక్కు బిక్కుమంటున్నాయి. ఇంటి ఆవరణలో ఇరుక్కుని పెరుగుతున్న కొబ్బరి చెట్ల మధ్య పిచ్చుకలు చేరి ఊసులాడుకుంటునాయి. సాయంత్రం రాత్రిలోకి కరుగుతోంది.

"ఇంతకీ ఏంటి ప్రాబ్లం?" మృదువుగా రాధిక చేతిని చేతిలోకి తీసుకుంటూ అడిగింది సుష్మ. ముడివేసుకున జుత్తును విప్పార్చుకుంది రాధిక. గాలి చల్లగా పారింది. దూరంగా ఉన్న ఆకాశం దగ్గరైనట్లే అనిపించింది... స్నేహితురాలు పక్కన ఉంటే.

"ఏమో. మొదటి రెండుసార్లేమో జెనెటి డిఫెక్ట్ అన్నారు. నేనూ రాజూ కూడా పోన్లే అలాంటి పిల్లలు పుట్టకపోవడం మంచిదే అయిందనుకున్నాం" మెల్లగా అణిచేసుకున్న చేదు గతాన్ని తోడుకోసాగింది రాధిక. శ్రద్ధగా వింటునట్లు చూసింది సుష్మ. అందుకే రాధికకు ఆమె అంటే ఇష్టం. చాలా మంది స్నేహితులు, శ్రేయోభిలాషులు ఎన్నెన్నో సలహాలూ, సూచనలు చెపుతారు కానీ, అసలు మనసు పంచుకోనివ్వరు. వినరు.

"మూడోసారి నాకు చిన్న కారు యాక్సిడెంటు అయిందిగా. నాలుగోసారి ఎందుకు జరిగిందో ఎన్ని టెస్టులు చేసినా తెలియలేదు. చివరకు ఆటోఇమ్యూన్ డిసీజస్ ఉన్నాయేమో అని యాంటి బాడి టెస్టులు చేయించుకున్నాను. అంతా నార్మల్ కాబట్టే ఈసారి ఏమీ కాదు అనిపించింది" ఎంత కాదనుకున్నా రాధిక కళ్ళల్లోకి నీళ్ళు వచ్చేసాయి...

"ఇక్కడున్నారా?" బూరెలు తీసుకుని వచ్చింది పూర్ణిమ. కళ్ళు దాచేసుకుంది రాధిక. అయినా కనిపెట్టేసేవాళ్ళే అమ్మలు. స్నేహితురాలితో మాట్లాడుకోవడం రాధికకు అవసరమన్నట్లు మౌనంగా వెళ్ళిపోయింది ఆవిడ.

"ఈసారి... సైకలాజికల్ స్ట్రెస్ అన్నారు. ప్లేన్ జర్నీ చేయాల్సింది కాదేమో" బూరెలోకి వేళ్ళు పొడుస్తూ కన్నీళ్ళు ఏడుపులోకి దూకకుండా అదుపు చేసుకుంది రాధిక.

"హే.. రాధీ.. నేను ఫ్రెండ్‌గా చెప్పాలో, సైకియాట్రిస్ట్‌గా చెప్పాలో తెలియట్లేదు కానీ... ఒకటి చెబుతాను ఏం అనుకోవుగా" ఆమెకు దగ్గరగా జరిగింది సుష్మ. రాధిక కూడా మంచి స్నేహితురాలల్లే వినింది.

"సీ... పిల్లలే లైఫ్ కాదు. యూనో ఏదైనా మనకు దొరకని కొద్దీ దానిమీద వ్యామోహం పట్టుదలా ఎక్కువ అవుతాయి. చివరకు మన జీవితంలో సంతోషం అంతా నాశనం అయిపోతుంది కదా"

"ఐనో. నిజ్జం. నాకు మొదట్లో పిల్లలంటే ఇంత పిచ్చి ఉండేది కాదు. మనం అంతా 'గ్రాంటెడ్'గా తీసుకుంటాం. చదువు అవుతుంది. కోరుకున్న పని దొరుకుతుంది. మ్యారేజ్ బావుంటుంది. మంచి పిల్లలు. అన్నీ ఖచ్చితంగా మనం అనుకునట్లే జరుగుతాయి అనుకుంటాం. నాకు అన్నీ అలానే జరిగాయి కూడా.. ఇదొక్కటే.." ఈసారి రాధికలో దుఃఖం లేదు. ఆవేదన. రాధిక నిజాయితీగా ఒప్పుకోవడం సుష్మకు నచ్చింది. సైకియాట్రిస్టుగా ఎక్కువమంది మనుష్యులలో ఆమెకు నచ్చనిది ఒక్కటే: తమ ఆలోచనాలోపాలను ఒప్పుకోరు.

"పోనీ... వై డోంట్ యూ ట్రై ఫర్ సరోగేట్ మదర్? ఒక నెలవరకూ కన్సీవ్ చెయ్యగలుగుతున్నావు కాబట్టి.. ఆ తొమ్మిది నెలలూ మీ బిడ్డను మోయడానికి ఎవరో ఒకరు దొరుకుతారు. ఇండియాలో అలాంటి ఆడవాళ్ళకు ఇప్పుడు అస్సలు కొదవ లేదు" తటపటాయిస్తూనే సలహా ఇచ్చింది సుష్మ.

"ఆ పనే చేయాలనుకుంటే ఇంతవరకూ ఆలస్యం చేసేదాన్ని కాదు కదా. నా లోపల ఒక జీవి పెరిగి పెద్దదవడం అనుభవించాలి అని ... జస్ట్.. తీరలేదు కాబట్టి ఆ కోరిక మరీ ఎక్కువ అవుతోంది" చీకటి అయిపోతున్న ఆకాశాన్ని చూసి నిర్వేదంగా నవ్వింది రాధిక.

"అయినా నా కోరిక కోసం ఇంకో ఆడదాన్ని ఎక్స్‌ప్లాయిట్ చేయలేను. పాపం తొమ్మిది నెలలు మోసాక డబ్బు తీసుకుని బిడ్డనివ్వమంటే ఆమెకు అంత సులభం కాదు. దీనికంటే అడాప్షన్ చేసుకుందామని ఆలోచిస్తున్నాను" రాధిక మాటలు ధైర్యంగా చిక్కబడుతున్నాయి. "రాజుకు ఇంకా చెప్పలేదు. తను వెంటనే ఒప్పుకోడు అనిపిస్తోంది, వేరే పిల్లలను దత్తత తీసుకోవడం అంటే. కానీ, ట్రై చేస్తా. ఒప్పించడం అంత కష్టం కాదులే" తనకు తనే చెప్పుకుంటున్నట్లు గొణిగింది రాధిక.

"హౌ ఈజ్ హి?" బూరె ముక్కను త్రుంచి రాధిక నోటికి అందించింది సుష్మ. అందంగా నవ్వుతూ, ఆ ముక్కనువేళ్ళతోనే తీసుకుంది రాధిక.

"తను కూడా చాలా అప్‌సెట్ అయ్యాడు. ఈసారి పేరు కూడా నిర్ణయించుకున్నాడు. 'సిద్ధార్థ్' అని. చాలా బాధపడ్డాడు. అది మరచిపోవడానికే అనుకుంటా.... ఏదో ఒక బిజినెస్ పని పెట్టుకుంటున్నాడు. ఇప్పుడు ముంబాయి వెళ్ళాడు" బాధను మరచిపోతూ మెల్లగా బూరెను కొరికింది రాధిక.

"ఇలా అడుగుతున్నాను అని ఏమనుకోకు... కానీ..." ఇష్టం లేనట్లు నసిగింది సుష్మ.

"ఏంటమ్మా? వచ్చినప్పటినుంచీ ఒకటే ఫార్మాలిటీస్? నోర్మూసుకుని అడుగు" దబాయిస్తూ నవ్వేసింది రాధిక.

సుష్మ ఇంకా సందేహిస్తూనే, "అలా కాదు. జెనరల్‌గా... నేను చూసిన పేషెంట్లు, కేసుల్లో... భార్య పిల్లలను ఇవ్వలేదనే సాకుతో మగాళ్ళు వేరే అఫైర్స్, రిలేషన్ షిప్స్..." మరింత నసిగింది.

రాధిక పకపకా నవ్వేసింది. సుష్మ చేతిమీద చరుస్తూ" రాజుకు అంత ఓపిక లేదు. నాతోనే భరించలేడు" ఇంకా నవ్వుతూనే ఉంది. ఆ నవ్వు అలానే ఉండిపోవాలని మనసులోనే కోరుకుంది సుష్మ.

* * *

"ఏంటి నన్ను పట్టుకుని అంతమాట అనిందా మీ ఫ్రెండు?" సెల్‌ఫోన్‌లో మెసేజ్ చేయడం ఆపేసి ఆశ్చర్యపోయాడు రాజు.

"నిన్ను పట్టుకోలేదు కానీ... అంత మాటా అనింది" నవ్వుతూ వెనుక వస్తున్న కారుకు దూరంగా కుడివేపు డ్రైవ్ చేయసాగింది రాధిక.

హాస్పిటల్‌కు మొదటిరోజు డ్యూటికెళ్ళేటప్పుడు తానే డ్రైవ్ చేయాలని రాధిక పట్టుబట్టడంతో, దారిలోనే ఉన్న తన ఆఫీస్ దగ్గర డ్రాప్ చేయమని ఒప్పుకుని కూర్చున్నాడు రాజు. ఉదయం ఎండలో చకచకా కదిలిపోతోంది ట్రాఫిక్.

"జోకులు చాల్లేవోయ్. నీకు తెలుసుకదా. కాలేజ్‌లో కానీ, అమెరికాలో కానీ నాక్కూడా కొందరు అమ్మాయిలు లైనెయ్యలేదూ? మా బాస్ పార్టీలో కూడా చూసావుగా... ఆ అమ్మాయి ... సుసాన్, నువ్వు ఉండగానే నాతో ఫ్లర్ట్ చేయలేదూ? నేను బుద్ధిగా బుద్ధుడిలా ఉన్నాను కదా?" ముఖం ముడుచుకున్నాడు రాజు.

"ఆ సుసాన్ బ్లాక్ అమ్మాయి కాబట్టి ఊరుకున్నావు. అదే మా జెన్నిఫర్‌లాంటి బ్లాండ్ అయితే తమరి బుద్ధి ఏపాటిదో తెలిసేది" సిగ్నల్ దగ్గర రెడ్‌లైట్ పడేసరికి బ్రేక్ తొక్కింది రాధిక.

"వాళ్ళకిప్పుడు బ్లాక్ క్రేజు కదా?"

"నీకు కాదు కదా. టిపికల్ ఇండియన్ మేల్‌వి కదా నువ్వు?"

"వాట్ డూ యూ మీన్?"

"బాగా గుర్తు చేసుకో, నా కలర్ బావుంటుందని ఎన్నిసార్లు మెచ్చుకోలేదు. ఛామన ఛాయగానో, బ్లాక్ గానో ఉంటే నన్నయినా చేసుకునేవాడివి కాదుగా నువ్వు"

"ఇదెక్కడి లాజిక్కు? నువ్వు అలా లేవు కదా?"

"ఒకవేళ అలా అయి ఉంటే?"

"నాన్సెన్స్. ఎవరైనా అప్పియరెన్స్‌ను ఇష్టపడతారు. లేదు అని చెపితే అది అబద్ధం. నేనయినా మెల్లకన్ను, తొర్రిపళ్ళు, గూని... ఇలా ఉంటే నువ్వు నన్ను చేసుకునేదానివా?"

"యూనో.... అవన్నీ ఉంటే నువ్వు ఇంకా బావుండేవాడివి?" నవ్వేసింది రాధిక.

ఉక్రోషం వచ్చి మాటలాపేసాడు రాజు. కారు విండో మీద టకటకమనే శబ్దంతో తల తిప్పింది రాధిక. నల్లటి కోటెడ్ గాజు కిటికీ అవతల.... చేతిలో చిన్నపిల్లాడిని పెట్టుకుని, డబ్బులకోసం చేయిచాస్తోంది ఒకావిడ. ఆమె వయసు ఖచ్చితంగా యాభై పైనే ఉంటాయి. చేతిలోని బిడ్డ నెలల వయసు. బిచ్చం కోసం తెచ్చుకున్న బిడ్డ అని అర్థం చేసుకోవడానికి క్షణమైనా పట్టలేదు రాధికకు.

"రాజు... మనం తీసుకెళదామా?" అటే చూస్తూ అడిగింది.

చప్పున అర్థం చేసుకున్నాడు రాజు "వాట్ నాన్సెన్స్? పిచ్చెక్కిందా? ఎవరో ఏమిటో.... తెలుసుకదా... జబ్బులు ఉండొచ్చు, క్రిమినల్ జీన్స్ ఉండొచ్చు... అయినా.. మనకేం ఖర్మ? "గాభరాగా అంటూ పర్సులోంచి పది రూపాయలు తీసాడు రాజు. ఆ శిశువు వేపే చూసింది రాధిక. పెదవులు ఎండిపోయి ఉన్నాయి. తన మీదా, తన కారులోని ఎయిర్‌కండిషన్ మీదా, తన కారు మీద, బ్రతుకు మీదా, జనం మీదా, జీవితం మీదా ద్వేషం కోపం ఒకేసారి పుట్టుకొచ్చాయి ఆమెలో. ఆ పిల్లవాడు ఎందుకు అక్కడ అలా? తనకు పుట్టేవాడయితే ఇదే అద్దానికి ఇవతల ఏసీలో ఉండేవాడు కదా? ఎందుకు ఇదంతా ఇలా జరుగుతుంది? ఆమె ఆలోచనల్లో ఒక మనిషి మెదిలాడు. సంవత్సరాలపాటు తాను మరచిపోయిన వ్యక్తి. ఇక గుర్తుకు చేసుకోకూడదనుకున్న వ్యక్తి.

రాజు కాస్త కిటికీ దించి పది నోటును అందించాడు. బిచ్చగత్తె దృష్టిపథంలోంచి వెళ్ళిపోయింది. సిగ్నల్ పడిందని రాజు తొందరపెట్టేసరికి యాక్సిలరేటర్ తొక్కింది రాధిక "ప్లీజ్ రాధీ. డోంట్ థింక్ డెస్పరేట్... వి విల్ హేవ్ అవర్ ఓన్ ఛైల్డ్ నెక్స్ట్ టైం...." రాజు చెప్పే మాటలు ఆమె తలకెక్కట్లేదు. ఊకొడుతూనే అతడిని అతని ఆఫీస్ దగ్గర డ్రాప్ చేసింది. ఆలోచనలను మరచిపోవడానికి వెంటనే డ్యూటీలో మనసు లగ్నం చేయడం మంచిదనిపించింది, హాస్పిటల్ దగ్గరకు చేరుకోగానే 'డబ్బు కోసమే కదా నువ్వైనా పనిచేసేది' జగన్ మాటలు ఆమెలో మెదిలాయి. పదినోటును అందుకున్న బిచ్చగత్తె వేళ్ళు గుర్తుకు వచ్చాయి. హాస్పిటల్ లాంజ్‌లో ఉన్న పేషెంట్లను గమనించింది. అందరూ ఎంతో కొంత డబ్బున్న వారిలానే కనిపిస్తున్నారు. కార్పొరేట్ హాస్పిటల్‌లో ఉన్నామనే గర్వం, దర్పం కూడా తొణికిసలాడుతున్నాయి కొందరిలో. తెల్ల కోటు చేతిలో ఉన్న ఆమెను చూసి ఎదురుగా నడిచేవారు దారి ఇస్తున్నారు. ఆమె

కోసమే ఎదురు చూస్తున్న హాస్పిటల్ అడ్మినిస్ట్రేషన్ డిపార్ట్‌మెంట్ మనిషి స్వాగతం పలికి ఆమె ఛాంబర్ వేపు దారి చూపుతూ నడిచాడు. మొదటి రోజు కాబట్టి ఫస్ట్ హ్యాండ్ పేషెంట్స్ లేరు అని, రెఫరల్ కేసులు కొన్ని ఉన్నాయని అతను చెబుతుండగా తన ఛాంబర్ బయట లాంజ్‌లో కూర్చున్నవారి వంక దృష్టిసారించింది. తాము సంప్రదించుకోబోతున్న డాక్టరు రాధికే అని తెలియని వాళ్ళు ఆమెను గమనించి ఊరుకున్నారు. కుర్చీల వరుస అవతల, వాటర్ ఫిల్టర్ సిస్టం దగ్గర ఒక చిన్న పిల్లవాడు గ్లాసులోని నీళ్ళు తొణికిపోకుండా జాగ్రత్తగా పెదవి దగ్గరకు తెచ్చుకుంటున్నాడు. అతడు కదులుతున్న పద్ధతిలో ఏదో తేడా అనిపించింది రాధికకు. ఆ పిల్లవాడి చేతిలోని గ్లాసుకు ఆసరాగా చేయిపెట్టి మోకాళ్ళ మీద వంగి ఉన్నాడు ఒకతను. తండ్రి కాబోలు అనుకుంది రాధిక. ఆమెకు అతని వీపు మాత్రమే కనిపిస్తోంది. కానీ వెనక నుండి అతని తల ఆమెకు సుపరిచితమైనట్లే తోచింది. ఇందాక తన ఆలోచనల్లో మెదిలిన గతం తాలూకు మనిషి తలలానే అనిపించింది దొప్పచెవులతో. ఆలోచనను కొనసాగనివ్వకుండా ఛాంబర్‌లోకి వెళ్ళి కూర్చుంది. ఎండలో పెదవులు ఎండిపోయిన శిశువు గుర్తుకు వస్తుంటే ఏసీ ఇబ్బందిగా తోచింది. నర్సుకు చెప్పి మొదటి పేషెంటును పంపించమంది. తలుపు తోసుకుని వచ్చిన మనిషి, ఆమె గుర్తుకు చేసుకోకూడదనుకున్న అతను. ఎప్పుడూ లేనిది ఈవాళే ఇతడిని తాను తలుచుకోవడమేమిటి, తలుచుకున్న కొన్ని క్షణాల్లోనే అతడు ఎదురుపడమేమిటి? రాధికకు ఊపిరాడలేనంత అయోమయం.

లోపలకు వచ్చిన మనిషి రాధికను చూడగానే పోల్చుకున్నాడు. ఇద్దరి కళ్ళూ సంతోషంతో విప్పారాయి. బయట తాను చూసింది ఇతనినే అర్థం చేసుకుంది రాధిక. ఆ పిల్లవాడు అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుని వస్తున్నాడు.

"ఇంటి పేరు ఉండడంతో ఈ డాక్టరు నువ్వు అనుకోలేదు" ముందుగా పెదవి విప్పాడు అతను. ఆశ్చర్యం, ఆనందం, ఉద్వేగం కంపించాయి ఆ మాటల్లో.

అతనేనాడూ తన కులం, గోత్రం, ఇంటిపేరూ అడగలేదు అని ఆమెకు తెలుసు. లోకంలో చాలా మందికి అతను కృష్ణచైతన్యగానూ, చైతన్యగానూ తెలుసు. రాధికకు మాత్రం అతను 'చే'

అతని చేయి పట్టుకుని వస్తున్న పిల్లవాడిని సంభ్రమంగానే చూస్తూ కుర్చీలోంచి లేచింది రాధిక.

"జూనియర్" నవ్వుతూ, రెండు చేతులతో ఆ పిల్లవాడిని పైకెత్తి ఆమె టేబుల్‌కు ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీలో నిలబెట్టాడు. పదేళ్ళ క్రితం చూసిన 'చే' ను ఇంకో పాతికేళ్ళ క్రితం ఎలా ఉండేవాడో చూసినట్లు అనిపించింది రాధికకు. ఆ అబ్బాయి కళ్ళు లేతగా ఉన్నాయి. అమాయకత్వంతో వణుకుతూ. ఛె లానే దొప్ప చెవులు, పసితనపు బుగ్గలు. గుండె ఉబ్బితబ్బిబ్బవుతుండగా, అపురూపమైన అతి తేలికైన వస్తువును ముట్టుకోబోతున్నట్లు అతనికి తన చేతిని అందిస్తూ... "ఏం పేరు" అడిగింది రాధిక. ఎంత అణుచుకుందామనుకున్నా ఆమె గొంతు వణికింది.

చైతన్య ఇబ్బందిగా ముఖం పెట్టాడు. ఈ నిముషం రాకపోయి ఉంటే బావుండుననుకున్నాడు. కానీ జరిగిపోయిన నిముషాన్ని ఏం చేయాలో ఎవరికీ తెలియదు. రాధిక చేతిలోకి షేక్ హ్యాండ్‌లా తన చిన్న చేతిని అందిస్తూ తన పేరు చెప్పాడు ఆ అబ్బాయి:

"వివేకానంద"

ఊహించని మెరుపు మెరిసినట్లయింది రాధిక మదిలో.

"మనకు అబ్బాయి పుడితే వివేకానంద అని పేరు పెడదాం" చే చేతిలో గీతలు గీస్తూ తాను అన్న మాటలు ఆమె గతంలోంచి ఖంగుమన్నాయి.

(వచ్చే సంచికలో కొనసాగే కథ కోసం ఎదురు చూడండి)

ఈ నవల గత భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here to go to KOUMUDI Library